

Обабіч шляху із варяг у греки  
Ще й досі живуть ні варяги, ні греки,

А так собі, еманация, гра —  
Дрижить протоплазмою без ядра.

І скільки не пружили і не палили,  
Тільки ойойкало тлусте тіло,

Тільки переповзало завжди  
Тудою — сюди, а сюдою — туди.

Лайка? Ніж? Нове Запорожжя?  
Хоч убий, не збагну, що допоможе.

Думаєш, думаєш. Рветься терпець...  
Може, краватка і ковнірець?

А може, й справжній кінець?